Slagord.

Af *Thit Jensen.*

»I de to Tilfælde, jeg i mit Liv har stemt, har min Kone sagt mig, hvem jeg skulde stemme paa — det er Kvindens Valgret.«

Nøjagtig saadan har en Mand, jeg kender, udtalt sig, og han har i de faa Ord givet hele den almindelige Opfattelse Udtryk.

Paavirkning! det er Kvindens Valgret.

Liste. Lirke. Gaa under Øjne. Smigre. Lokke. Lyve! — det er Kvindens rette Midler, hvis hun vil opnaa noget, det være sig aldrig saa retfærdigt og forstandigt. Den ligefremme, sandfærdige Vej er alene forbeholdt Manden.

»Lyv Kvinde, og du skal faa!« det er Moralen.

Engang nøjedes man simpelthen med at sige: »Hold Mund og pas dig selv«; man mente, det var bibelsk. Og sikkert er der mange, mange, der allerhelst vilde snerre dette lille, behagelig lette og elegante »Hold Mund« ud som eneste Svar paa Kvindernes Fordringer; men de tør ikke. Ikke nu mere. Selv med et Skriftsted som retfærdig Baggrund. De er bange for at møde et venligt overbærende: »Idiot«. Nu nøjes man med at knytte Hænderne i Lommerne og indrømme os Ret til at lyve.

Tak, den Ret har vi forøvrigt haft altid.

Og nu forslaar den ikke længere.

Ikke efter at Kvinder er begyndt at blive Læger, juridiske og pharmaceutiske Kandidater, Redaktører, Tandlæger, Snedkermestre, allesammen Stillinger, der har Rettigheder at hævde, og hvis Indehavere ikke altid er gift med et mandligt Individ, via hvilken hendes Ønsker kan komme i Berøring med det offentlige Bestemmelsesliv, de kommunale og politiske Raad o. s. v. Det forslaar ikke nu, efter at Enker er begyndt at overtage deres afdøde Mænds Forretninger, og lede dem videre i samme Aand, og falde i Forundring over et lille Ordskifte med Loven, saaledes:

Loven: »De kan saa godt indgaa i Deres afdøde Mands Stilling, min Frue; jeg skal med Glæde indsætte Dem i alle den kære Afdødes Forpligtelser.«

Madame: »Tusind Tak, jeg faar altsaa samme Ret som min salig Mand havde til at være med i Valget af de Mænd, der styrer det Samfund, i hvilket jeg nu skal indtage hans Plads?«

Loven: »Nej, min kære Frue, De skal sandelig ikke bebyrdes med den Slags tunge Ting; nej, nej! (Loven tørrer Øjnene i spidsfindigt Væv.) De kan i Forvejen have ondt nok ved at klare Dem alene, uden Forsørger.« (Loven hulker.)

Madame (rørt til Taarer): »Hvor De er god imod mig. Saa bebyrder De mig vel heller ikke med Skatter . . .«

Loven (indigneret): »Skatter! er De gal! tror De, De skal slippe for den Afdødes Skatter, Gældsposter eller øvrige Forpligtelser.«

Der staar saa Madame.

Nej, den bestaaende Ordning forslaar ikke. Den forslaar i det hele taget ingen Steder, efter at Kvinden er begyndt at blive voksen og har faaet indprentet, at vor Samfundslære, som prædiker Sanddruhed, Ærlighed, Retfremhed, ogsaa gælder hende. Efter at hun har forstaaet det ulogiske i, at man i tykke Roman-Bind, i hasarderede videnskabelige Bøger, i daglig Tale, i offentlige Diskussioner, ja, saagar i de enfoldigste Avis-Artikler forhaaner Kvinden med Lasterne i den kvindelige Karakter: Uvederhæftighed, Usandfærdighed, Upaalidelighed — Fraser, som enhver Sjover mener sig berettiget til at smælde ud som en Aandrighed — og derefter, uden at det generer den berømte mandlige Logik en Smule, blankt anviser Kvinden ovenstaaende Veje at gaa — lyve, liste og lokke — som de rette fine og sarte Midler, hun bør benytte for at skaffe sig og Samfundet de Ændringer, hun